

Ens ha arribat

La solució a la crisi

En una recent gran convenció d'empresaris de la CEOE a Sevilla, un d'ells, Andrés Vega, va voler intervenir fora del

protocol perquè va dir que tenia la solució a la crisi. Fabricant de formatges, al final se'l va emportar la policia.

'Curació' dels homosexuals

És un clàssic que es repeteix de tant en tant: la curació de l'homosexualitat. Ara ha tocat el torn al bisbe d'Alcalá,

Joan Antoni Reig, que ha penjat una guia de "transformació" i "esperança" a la pàgina web de la diòcesi.

Apunts

Lluís Martínez

Albacete

És la primera, però no serà l'última. Renfe ha hagut de tallar en sec el servei directe en tren d'alta velocitat de la línia entre Toledo i Albacete, amb parada a Conca, perquè tenia una ocupació mitjana de només 9 passatgers, amb tres viatges d'anada i tornada al dia. Si el bitllet més barat val uns 70 euros i resulta que el servei costa 18.000 euros al dia, ja poden comptar que, per aquesta via, Renfe anava cap al penya-segat. No dic jo que en època de vaques grasses el servei no s'hagués mantingut igual, per allò del que diran i pels vots (sobretot pels vots), però és que ara la vaca (catalana) ja està prou munyida i a sobre el pagès no li vol donar l'alfals que li va prometre.

És el que tenen les crisis: que obliguen a fixar prioritats i a prescindir de les despeses superflues. El servei, a partir d'ara, es farà d'una manera més racional. I el mateix que ha passat amb aquesta línia passarà amb d'altres que es van fer o projectar per pressions polítiques, fora de tota racionalitat. És el que passa quan poses el carro davant dels bous.

Ara, per fer aquestes línies que representa que havien de donar vots (i unes despeses de manteniment de bojos) no s'ha completat la del passadís mediterrani, que, ves per on, és la que donaria diners (com ja se sap des que els romans van fer la Via Augusta) i ajudaria a pagar les línies deficitàries.

Però no. Si alguna cosa distingeix l'Estat espanyol dels altres d'Europa és que té alguns dels polítics més llestos del món. Per això és el territori de la Unió amb més quilòmetres d'alta velocitat. A veure qui els paga, ara.

La col·leccionista

Dones que escriuen

“ Fa uns anys em van convidar a una conferència a Bath. Un convidat pessim. No vaig dir ni una sola paraula. Em van donar un exemplar d'una novel·la de Jane Austen ambientada en aquella ciutat, *L'abadia de Northanger*. Ara que he estat malalt, vaig fer una ullada als llibres que no havia vist abans i vaig decidir llegir-lo. Però, a la meitat de la lectura, vaig pensar: sóc un home adult que està llegint aquesta dona terriblement insulsa que m'explica la seva vida amorosa. En diu amor, havent vist aquell fu-

lano una sola vegada. I em vaig dir: què estic fent amb aquesta història? És una història per a algú altre. És per als que passen pel carrer, no pera mi”.

És a dir, que això que ha dit fa uns dies el premi Nobel W.S. Naipaul, i que ha aixecat tanta polseguera, ja ho havia dit (escrit) fa uns quants anys. Sembla, doncs, que tenia moltes ganes de fer-nos enfadar, de provocar, de cridar l'atenció, vaja. Ara, al sac de l'Austen hi ha afegit totes les dones que escrivim (quin plaer, quin honor, encara que sigui ell qui m'hi fiqui!). Les dones escrivim amb un excés de

REUTERS

sentimentalisme i amb una visió estreta del món, diu Naipaul. Qui no hagi llegit gaire literatura escrita per dones podria pensar que té raó. Al cap i a la fi, és un premi Nobel! És per això que he decidit dedicar la resta de l'article a recordar noms de dones que escriuen fantàsticament bé, que han gosat mirar el món amb la seva

mirada –estreta o ampla, però la seva–, que han mirat endins per parlar de sentiments, després que els escriptors homes, durant segles, hagin tendit a mirar enfora. Caterina Albert, Marguerite Yourcenar, Montserrat Roig, Margaret Atwood, Marianne Fredriksson, Sylvia Plath, Doris Lessing, Elsa Morante, Charlotte, Emily i Anne

Bronte, Carmen Martín Gaité, Anna Frank, Virginia Woolf, Maria Mercè Marçal, Carmen Laforet, Agatha Christie, Maria Àngels Anglada, Anne Tyler, Simone de Beauvoir, Mercè Rodoreda, Tracy Chevalier, Edith Warton, Louise M. Alcott, Natalia Ginzburg, Karen Blixen, Alfonsina Storni, Rosa Chacel, Katherine Mansfield, Renate Dorrenstein, Bonnie Burnard, Muriel Spark, Colette, Dorothy Parker, Anne Gavalda, Françoise Sagan, Astrid Lindgren, Elena Fortún... Perdoneu que no sigui una llista exhaustiva, només són algunes de les meves preferides. Ah, i Jane Austen, de qui per cert, Naipaul no ha entès res de res.

Sílvia Soler

Vuits i nous

Les pissarres del menú

Manuel Cuyàs

Des que Duchamp va elevar l'urinari a categoria artística tothom va molt en compte a no riure's de res per no se titllat d'inculte. Aquestes guixades a la paret? Expressió artística, i no n'hi direm guixades sinó grafitis.

Ara el pintor Joan-Pere Viladecans ens avisa que hem de prendre en consideració les pissarres amb les quals els bars i restaurants anuncien els menús. Ho tenen tot per emparentar-se amb la pintura: un suport, un cavallet que el sosté i uns guixos que fan de pinzell. Després ve l'obra: lletres de pal, lletres gòtiques, lle-

tres enganxades, lletres desenganxades, la representació d'una paella fumejant, d'un pollastre rostit, d'un cuiner amb barret, les ratlles de separació... Hi ha autors que fan servir el guix blanc, d'altres hi posen color. Ara que ho diu en Viladecans: sí que vas pel carrer i sembla que circulis pel Consell de Cent d'abans, quan tot eren galeries.

Viladecans hi veu art i jo també hi veig l'exhibició pública del fracàs escolar. És impossible trobar una pissarra que no tingui almenys cinc faltes, tant si està escrita en català o en castellà com si correspon a un restaurant senzill o car. Sempre hi ha un *arros* –o *arroç*–, unes *lletias* o uns *gisan-tes*. Samfaina? Albergínies? Ningú no sap escriure samfaina ni albergínia.

“Em pensava que els tomàquets serien més petits; com que diu tomàquets...” Ara que molts estrangers porten restaurants, comencen a abundar les errades sintàctiques: “Menú de l'avui”, diu una pissarra d'aquí al Raval, i sembla que en comp-

tes de parlar del menú diari parli del menú del diari. El fet que els menús estiguin escrits en pissarres, que són eines escolars, fa més evidents les faltes i sembla que hagi de passar el mestre a corregir-les i l'informe PISA a posar tot el país de cara a la paret.

Si al menjar hi falta sal o hi ha una mosca a la sopa, el client protesta. Les faltes se les empassa tothom. Dic mentida. Un dia vaig veure la pissarra d'un form que deia: “Tenim pá”. Algú que hi havia passat havia corregit amb indignació acadèmica: “pà!”.

